

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Nyelvévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,

ahová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felirások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
ahová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Agilis függetlenségek.

Pécs, 1899. augusztus 30.

Van a függetlenségi pártnak néhány tagja, akik abban vélik ellenzéki hivatásuk főkötelességét rejteni, ha minden alkalmat megragadnak arra, hogy a saját pártjuk magatartását gáncsolják, vezető férfait piszkolják, köztük és a függetlenségi érzelmű polgárság között a bizalmatlanság, ellenségeskedés magvait szorgos kézzel hintegetik.

Legujabban „agiliseknek“ nevezik magukat ezek a speciálisan magyar ellenzékiek s meg kell nekik adni, hogy erre az elnevezésre rá is szolgálnak — legujabban. Mert külön organumuk, az „Egyetértés“ a világért el nem mulasztana egy napot, hogy ne üssön egyet a „paktumos“ függetlenségi párton, ne gunyolja vagy támadja a pártnak egyik-másik vezérlő egyéniségét. De folytatják a guerilla-harcot a saját pártjuk ellen az országban is és igyekeznek átplántálni az országos pártkörbe is, mert már előre körtölik, hogy „a függetlenségi párt egynéhány agilis tagja már legközelebb föl fogja szólítani a függetlenségi párt elnökségét, hogy még a parlament összeülése előtt nyilatkozzék arra nézve, vajjon továbbra is folytatni akarja-e azt a szerencsétlen paktumos politikát, mely elzibasztott minden független érzést s megölt a parlamenti ellenzékben minden ellentállási akciót.“

De hát hol volt ezeknek az agilis

függetlenségeknek s különösen a kis csapat vezérének, a nagy Eötvös Károlynak az agilitása a nagy parlamenti küzdelem előtt? Hisz a Tisza-érától kezdve független érzésük, ellentállási akciójuk mindig abban merült ki, hogy az ellenzék minden akciójától függetlenítették magukat s gondosan fölpszikálták minden momentumot, ami a párt tagjait ellenséges táborokba kergetni alkalmas volt.

Most egyszerre fölháborodnak a „paktumos politika“ ellen, amely megölt a parlamenti ellenzékben minden ellentállási akciót. Hát mért volt olyan égbekiáltó bűn, hogy az ellenzék belement a paktumba? Azért tán, mert az ellenzék kényszerítette a többséget egypár kivánalmának a teljesítésére? Megbukott Bánffy egész erőszakos rendszerével együtt; életbe lépett a kuriai bíraskodás, százezrekkel megszaporodott a választók száma; elmullott fejünk fölül az ischli klauzula veszedelme; a jog, törvény és igazság uralma kormányzati elvül lett proklamálva: hát mindez oly szerencsétlen politika volt, hogy miatta az ellenzék megérdemli a zászlóáruulás vádját a saját pártjának duzzogó tagjaitól?

Vagy talán azt az árt sokalják az agilis függetlenségek, a melyet az ellenzék eme vívmányokért fizetett? Mit is áldozott hát föl a függetlenségi párt a paktumban? *Semmi egyebet, mint az obstrukciót; azt az obstrukciót, melyet az „Egyetértés“ kezdettől fogva kárhoztatott, melyben Eötvös Károly annyira nem vett*

részt, hogy az egész parlamenti harc alatt meg sem jelent a képviselőházban.

De az „agilis függetlenségek“ nem érik be a paktumos politika kárhoztatásával, akciójuk megokolására nem riadnak vissza a szándékos ferditésektől sem. Azt bizonyítgatják sajtójukban, hogy a függetlenségi párt elárulta programját, mert elfogadta a kiegyezést Ausztriával, elfogadta azt, hogy a gazdasági közösség további hét évre törvényellenesen föntartassék, beleegyezett abba, hogy a kiegyezést Ausztriában a 14. §. segélyével léptessék életbe stb.

A gyűlölség azokkal szemben, a kikkel közös politikai programot vallanak, annyira elhomályosítja ítélőképességüket, hogy nem látják, miszerint ezeket a ferditéseket a legutolsó kávéházi politikus is rögtön fölismeri. Hisz a függetlenségi párt a paktum után is ellenezte a kiegyezést, rámutatott annak törvénytelen és káros voltára, kifejtette annak képtelen voltát, hogy közösség egyoldalú intézkedésével föntartassék, ellene is szavazott: csupán *csak arra kötelezte magát a paktumban, hogy a részletesen felsorolt ügyek rendes parlamenti letárgyalását erőszakos eszközökkel megakadályozni nem fogja.*

Ez volt hát az egyetlen áldozat, melyet a függetlenségi párt a nyert vívmányokért hozott; vagyis nem tett mást, mint rátért arra az utra, a melyet az „Egyetértés“ táborába sorakozott politikusok már Bánffy idejében kijelöltek számára. Mikor

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A művész-növendék.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

A napokban künn kóboroltam a közeli erdőségben s a százados fák alatt egy régi pajtással kerültem össze. Természetesen nem ismertem reá. Régóta elkerültünk egymástól, nem csoda, ha megfedlekztünk egymás ábrázatáról, mely különben is nagyon sokat változik a mi korunkban. De még, ha emlékeztem volna is régi pajtásom alakjára, ma így is cserben hagyott volna emlékezetem, lévén a pajtás kiállítása nagyon furcsa. Fejét hatalmas szalmakalap fedte, melynek kiálló karimái alól még arca sem látszott ki. Tarka nyakkendője óriási csokorra volt kötve s lecsüngő vége, mint a mesebeli emberek szakállá, egyre himbálódzott rikitóan zöld mellénye fölött. Egy végtelen szűkre szabott nadrág, mely feszesen simult lakkcipőjére s egy hasonló kiállítású kabát egészítette ki öltözetét.

Amint közeledtem hozzá, lépteim zajára visszafordult s dühös pillantást vetett reám, a miért háborgatni merészelem. E tekintet, de meg a szerteszórt rajzeszközök egy pilla-

natra vissza akartak fordítani, de azután eszembe jutott, hogy én még készülő képet sohasem láttam s így a kíváncsiság egyenesen hozzá vezetett. Bocsánatot kérve a tolokodásért, bemutattam neki magam. A mint elárultam nevem, egyszerre eltűnt a zord tekintet szemeiből s nyakamba borulva ujtotta meg a régi barátságot.

Sok minden elmondani valónk volt, a mit hol panaszkodva, hol dicsekedve meséltünk el egymásnak. Midőn már a régi emlékeket letárgyaltuk s az újabb események főbb dolgain keresztül estünk, meg akartam ismerni benne a művész-embert. Kérdezni sem kellett, ő maga kezdett el beszélni.

— Bizony, édes barátom, sok szenvedésen kell az embernek átesni. Plane minekünk magyaroknak, kiknek minden lépésök kettős küzdelmet igényel. Mikor itt hagytalak titeket s képzelgő lelkeimmel kirepülhettem a poros iskola falai közül, boldognak éreztem magam. De nem sokáig tartott. Fölmentem a fővárosba, ott újra iskolába fogtak. Egy csomó kinzó elmélet után megengedték a gyakorlatot, de mindez nagyon furcsa módon ment. Tudja Isten! de én nem ilyennek képzeltem a művész-életet.

— Nem ilyenek? — Hát hogyan érted azt? — kérdém tőle.

— Mondom, hogy magam sem tudom,

de valahogyan másképen kellene minket nevelni, a képzeletünket nem regulák szerint irányozni, hanem hagyni szabadon teremteni, a természet után indulni.

Elhallgatott s mig három-négy vonást tett vázlat-könyvében, mely egy erdőrészt készült ábrázolni, elgondolkodtam a mondotak felett s kezdtem komoly embernek gondolni a barátomat. De e gondolatom nem sokáig tartott, következő szavai elárulták, hogy mennyire benne van a nagyzás, mely minden fiatal, kezdő művészembert jellemez. Olyan korban volt még a gyerek, midőn inkább a külsőségeket hajhászta s többet ad még arra, ha mondják róla, hogy ő piktor, mintha tudják, hogy festeni tud. Emellett dobálódzik a művészi nézetekkel, egyikkel sincsen megelégedve, leszól mindent, ellensége minden tehetségnek s kicsibe vesz minden újabb alkotást.

Az első hallgatás után én fordultam hozzá:

— Te Sándor! hát tulajdonképen hol vagy te mostanában?

— Én, édes barátom, télen oda künn az isteni Münchenben, nyáron itt a mi nyomorult vidékünkön, Nagy-Bányán. Mert barátom, neked fogalmad sincsen, mi ez a Nagy-Bánya? Egy alapjában elhibázott intézmény. Ha úgy valaki odavetődne hozzánk s meglátna bennünket, midőn munkában vagyunk, azt

Bánffy az ischli klauzula miatt obstruálta a párt, akkor az „Egyetértés“ nem szűnt meg ríktó színekkel ecsetelni a veszedelmeket, a melyek ebből az erőszakos parlamenti harcából a parlamentarizmusra, az alkotmányra, a hazára származnak. A parlamentarizmus fölforgatásának mondotta, ha a kisebbség a saját akaratát akarja rákényszeríteni a többségre. Az ellenzék föladatainak csupán álláspontja kifajtását mondotta, de a többség akaratának érvényesülését megakadályozni parlamenti mérényletnek bélyegezte.

Ha akkor az ellenzék elfogadta volna az „Egyetértés“ bölcs tanácsát s az obstrukciót minden ellenszolgáltatás nélkül leszerelve, engedi érvényesülni a többség akaratát, tehát megszavaztatni a gazdasági közösséget nem hét évre, hanem az ischli klauzula törvénybe iktatásával örök időkre: akkor az „agilis függetlenségek“ meglehetősen dörzsölték volna kezeiket, mert megmentették a parlamentarizmust s ennek makula nélkül való lovagját, Bánffy Dezsőt.

De mivel az ellenzék az erőszakos harc folytatásától csak ellenszolgáltatások kikötése mellett állott el: ez szerencsétlen paktumos politika volt, mert áldozatul esett neki Bánffy báró, a kibén nemcsak a Tiszáknak, de Eötvösöknek is nagy kedvük telt.

Lehetetlen azt a szellemi rokonságot félreismerni, amely a Tisza-klikket az „Egyetértés“ agilis politikusaival összefűzi. A rendkívüli parlamenti eszközökkel való harcnak egyformán ellensége volt mind a két csoport, a paktum létesítésének egyformán iparkodtak utját állni, csak annak tényleges megkötése után mutatkozott némi különbség a két csoport külső magaviseletében.

Belsőleg mind a kettő egyformán gyűlöli a paktumot, de ezt nem nyilvánítják — legalább még eddig — egyformán. A Tiszák magukba fojtják a gyűlölséget, mert alkalmasabbnak vélik a paktumos kormány mögött meglapulva kilesni az alkalmat a támadásra; Eötvösök ellenben

hinné valami gyár van a közelben s mi annak vagyunk inasai, annyira szurtosak vagyunk. Én nem tudom, azokban a gyerekekben nincsen semmi érzék a szép iránt. Piszkosan, festékekkel összemázolt ruhában járnak egész nap, a telepről sehová sem mennek, szóval semmi művészi nincs bennök. Látod én vagyok az egyetlen közöttük, ki számba veszi azt, hogy ő művész s a szerint öltözködik is.

Elmosolyodtam szavain, mit ő szerencsére félremagyarázott.

— No! ugy-e te is nevezsz fölöttük? Hisz mást nem is érdemelnek. Mert bizony, ha valakivel összejönnek, bárhogy veszszük is a dolgot, sehogysem nyilatkozhatik valaki fölölk úgy, mint egy festőről. . . .

Ebben ugyan nem tudtam semmi igazat találni, de szóhoz nem juthattam, mert a pajtás tovább beszélt.

— . . . Mig ha én reám tekint valaki, mindjárt tisztában van, hogy művészszel van dolga. Meg is néz, mindenki a városban, ha vázlat könyvem hónom alá csapva, végig baktatok az utcán.

— Mar az igaz, édes barátom, hogy nagyon is secessió kiállítású vagy?

— Itt van! Megint egy! Hát te is ennyire korlátolt vagy, te is így nyilatkozol rólam? Barátom, én a secessiót imádom, de a ki terden fogja fel, azt utálok. Először a se-

nyilt piszkolódással vélnék szolgálatot tethetni ugyanannak a célnak: az új irányzat megbuktatásának s a Tisza uralom helyreállításának.

Ezért szórják menyköveiket még most is a „paktumos ellenzékre“, mikor a paktum összes föltételei már teljesítve vannak s annak semmiféle további kötelező ereje nincsen. Szakasztott olyan eljárást követnek most, mint az egyházpolitikai kérdésekben. Akkor is egyházpolitikai jelszavakkal bontották meg a függetlenségi párt egységét, mikor az összes egyházpolitikai törvények már letárgyalva és elfogadva voltak; most is elmúlt esőre kérnek köpönyeget, mikor a paktum betöltése után intéznek kérdést a paktumos politika folytatása iránt.

Szerencse, hogy már ismeri a párt is, a publikum is ezeket a szép maszkákat s nem ül föl nekik többé.

A kofák szabályrendelete.

Pécs, 1899. aug. 30.

„A vásár bizonyos órákban kezdődjék; előbb ne legyen szabad sem a közönségnek, sem a kofának venniök.“

Ez indítvány napvilágot látott Pécs szab. kir. város 1899. évi augusztus hó 28-án tartott közgyűlésén.

Szegény szabályrendelet tervezet! Még csak csirájában van burkolva, már is elmondhatjuk róla: »adát uram esőt, de nincs benne köszönet«; mert nem a kofák elővásárlását korlátozza, hanem az általános vásárlási időt a fogyasztó közönséggel s a kofákkal szemben egyaránt, a helyett, hogy a fogyasztó közönség számára biztosítana pár órai kofamentes vásárlási időt, mint ez pl. Nagy-Kanizsán szabályozva van.

Igaz, még csak a »Pécsi Napló« révén ismerem az ujszülött kisdedet, de már is félek, hogy t. városatyáink a »nesze semmi, fogd meg jól« elvét követve alapos orvoslás helyett — mint a tapasztalat igazolja — ezuttal is csak fél munkát végeznek.

Pardon! Mégis tévedek; belátva hibámat, bocsánatot kérek; mert: »biz' szoktak azok alapos munkát is végezni, bár sajna! csak akkor, ha választójuk — az adózó polgárokon kell a port elverni.

cessiónak csak a művészetben van helye, tagadhatatlan, hogy az öltözködés művészet, de azért a mit abban az egyéni izlés teremt az, ha elüt is mások izlésétől, az nem secessió. De még ha az lenne is, micsoda különös van én rajtam? Ez a beütött tetejű, de azért mégis csinos szalmakalap, a nagybányiak művészkalapja, ez tarka-barka nyakkendő a legkényesebb izlést is kielégítő művésznyakkendő . . . de hisz nevetséges volna bizonygatni azt, hogy mennyire kell még művelődni a mi országunknak, hogy tisztában legyen az izléssel.

Olyan nyugodt fensőbbiséggel mondta el e szavait, hogy akarva nem akarva a hallgatást láttam tanácsosnak. Így aztán újra hallgattunk egy darabig, míg ő nem szólalt meg.

— Bizony édes pajtás, te nem is tudod minő elmaradt ország ez a mienk. De a ki már összejárta a külföldet, mint én, az előtt már egészen másféle világításban állnak a hazai dolgok. Elmaradtunk mindentől, a művészeti érzék senyved, az a kis agitáció a mi az idén a művészvilágban támadt, az se mutat semmi biztató jelet, inkább egyesek feltűnési vágya, mint a komoly haladás hozta azt létre. Minő más evvel szemben a külföld, hol a művészetnek él az ember, hol rajongva hódolnak meg a legmagasztosabb eszmének a föld emberei. Nyugodt lélekkel álithatom ezt

Merem állítani, hogy dr. Záray urnak a fenti formában körülírt indítványa az elérni óhajtott célt — csak meg sem fogja közelíteni.

Sőt ellenkezőleg: kiteszi a vásárlót — különösen a hölgyközönséget a megjelölt órára leső kofák duhajkodása és gorombaságainak.

A toronyalatti védelemtől, illetve ezzel összekötött zaklatástól irtózó közönségnek nem lesz mást mit tennie, mint ezt vagy tűrni, vagy azokkal versenyezve, duhajkodni.

No uram Istenem! ha a sok nógatás után csak ennyire terjed a nagy kegyesen kilátásba helyezett védelem, akkor valóban nem lehet kétségbe vonni, hogy a választó és adózó közönségre pazarolt ennyi jóakarattal melletti — adómentesen — éhen lehet halni.

Ó, agyon boldogított közönség, mily nagy a te hatalmad! Ha nem fizetsz:

állami adód után különféle címen 80%ot; a bölcsen kieszt és megszavazott 5% házbérkrajcár címen átlag (mert a kereskedő és iparos 100–110% is fizet) 40%;

akkor exequálnak: ha nem fizetsz a helypénz felemelése folytán az eladónak átlag 30%;

(mert van tárgy, mely a múlt évihez képest 60–80% is emelkedett);

az árnyekat kedvelő de — dologtól irtózó férfikofának 100%; akkor meg felkopik az állad.

De uraim! Nem oda Buda. Kétszázötvenpercentes aldozat mellett ez a közönség csak megérdemel annyi figyelmet, hogy érdekei védelmét ne a látszat kedvéért teljesítsék; megérdemli azt, hogy ne csak piarcsi »szabályrendeletet«, hanem a kofák kapzsiságának korlátozására, egy kanizsai mintára készült »rendszabály«-t léptessenek életbe, hogy a sok zaklatásnak kitett közönség legalább ily módon legyen némileg kárpótolva.

Kérjük ezt kegyesen megszívlelni, és ne tessék úgy gondolkodni hogy: »Curuk, vaku! kulj paraszt és fizess.«

B.

H i r e k .

Pécs, 1899. augusztus 30.

Levél a manéberről.

A jegyző urunk oda adta a pirosképű ajnládungos-cédulát s aszonta, hogy — no, Flóri, tizenhárom napokig nem tisztogatód a tiszteletes urunk két pej csikóját.

— Nem ám, szoltam vissza, de a kapitány ur szürkéjét se dögönyözöm.

neked, barátom, mert tapasztaltam külföldi utamban.

— Igaz te Sándor! tulajdonképen mennyi időt is töltöttél odakünn? . . . kérdem nagy maliciával.

— Én . . . én, édes barátom . . . nos egy évet . . . illetve egy télen át dolgoztam . . . hanem hát ezt teljesen mintegy — folytatá mosolyogva — ennyi idő is untig elég, hogy észrevegye az ember az óriási különbséget.

— Vagy ugy?

— Nos igen! . . . s hogy elpalástolja a zavarát újra, elmélyedt nagy munkájához s én újra gondolkodhattam a mondottakon. Sajnáltam ezt a fiút, kit ennyire eltántorított a művészettől a nyegleség, a hiuság.

Újra föltekintett . . . és szolt.

— Meg is látszik barátom az országban mindenkin ez a hátramaradottság. Nézd a nevesebb festőinket, ha az ember tapasztalt szemekkel nézi műveiket, kacagnia kell azokon a kritikákon, miket róla hall . . . Különben hát ennek meg van a maga oka, minálunk a hírlapírók mind felületes emberek, nagy garral irnak, dobálják a frázisaikat anélkül, hogy tudnak, mi az a festészet, s mi abban a művészet.

. . . Persze így van azután az, hogy senki sem veszi komolyan a hírlapírók kriti-

Ebbe osztán megállapottunk. A jegyző ur parulázott velem s igen a lelkekre kötötte, hogy szégyent ne hozzak a falura.

Mert hogy házasságba csöppentem, azuta ittend élünk a falun. Már két cselédem is van, az egyik fiu, a másik meg leány. Én aszontam, hogy a fiu az enyém, a leány meg az anyjé. Az anyjuk aszonta, hogy ű szereti mindakettőt.

A szíveműl szakadtak le, úgy gyüttem el tőlük. Eleget vigasztalgattam az anyjukat, de abbizony tovább is itatta az egereket.

Olyan furcsákat is álmodott a minap.

Mintha én a generális urral egy talból ettem volna cseresnyét. Mondtam, hogy már nincs cseresnye, hanem — szivat még árulnak.

Meg-meg azt álmodta, hogy meghaltam, de megint föltámadtam.

Hát persze, hiszen a szentírás is azt esplikálja, hogy föltámadunk. Mán az egyikünk nappal, a másikunk este; olyan is van, aki majd éjszaka támad föl. Mire való is lenne a gusztyus, ha nem volna furcsa?

A rámás csizmámat is elhoztam magammal az utra. Ne gondolják a városiak, hogy suba katona vagyok. A ládafiából előkerestem az extra sapkát is. Egy kicsinyt megrágtá a moly, de az nem hiba.

Osztán csak fölcihelődünk a róta párommal, Dárius Jóskaival. Én se szóltam az se szólt. Csak megfogtuk egymás kezét s kivargáztunk a stációra.

A kupétákban mán volt egy pár vedlett képű öreg harcos. Káromkodott mind, hogy no hát:

— Az aratás kiolvasztotta a zsiruk egyik részét, ehol a másikat meg a manéber kezdi ki. Nótát is huztak. Nem valamelyes citrát, csak olyatén aitatófélet:

Aszondik, ha bezupálunk,
Köleskása is lesz nálunk;
Nem köli nekünk köleskása,
Ráuntunk a rukkolasra.

Szinte, szinte a derekukon is látszott, hogy igazat mondanak. Hétrét görbült az egyiké is, a másiké is. No, az enyém még tartja magát valahogy, de azért kopásban van.

Hanem azért itt van előttünk az ur szénája — beleharaphatunk.

Mielőtt azonban ezt tenném, becsülettudó családapához képest irok az anyjuknak; — ekként:

Ides Szivem!

Meggyüttem, itt vagyok, de azér egészen nálatok marattam. Ittend annyi az generális, hogy egyik se akaródozik megismerni az embert. Nem tudom mi lesz velünk, ha mi nem segítünk nekik. Az rámás csizmámat hazaküldtem Dárius Jóskaival, akit hogy visszakergettek.

káit, nevetnek telette s a legszenzációsabb tárlatról szóló kritika is elmosódik annélkül, hogy az újságíró urak szavai a józan gondolkodásuk előtt hitelre találnának.

De most már bennem is föltámadt a hirlapírói vér s odamondogattam a művészpajtásnak. Egyre ámult heves szavaimon s utoljára elképedve kérdé:

— Izé! te barátom, hát te újságíró vagy?

— Annak készülök

— És te a mai állapotokkal meg vagy elégedve?

— Meg én!

— Bizol te a magyar művészet jövőjében?

— Határozottan!

— Ejnye! ejnye! kis hamis, miért nem mondtad ezt előbb... Nézd csak édes barátom, van nekem egy festményem, mely a jövőre a tárlatra kerül... te mint jó barát összeköttetéseid, társaid és tollad révén tehetnél valamit az én érdekemben, mert hát tudod... utóvégre... mégis csak...

A többit mar el se mondom, pedig most szólhatnék a megváltozott nézetekről... s a megváltozott művésznövendekről.

Zombory Dezső.

Nem tom, hogy rád talál-e ez az irás, mivelhogy az lajbizsebemben felejtettem. Az lajbimat fölvitték az kaszárnya pallásra.

Igaz is! Ne sokat mészálj a palláson, mert még le tanász esni.

Osztán az baj lenne — hármunknak. A másik ketőt pedig veled együtt csukolja

igaz embered:

Flórián

cs. k. rezorvist, a
4. kompányiátul.

Napirend 1899. augusztus 31-én.

Naptár: csütörtök, aug. 31. — Róm. kath.: Rajmund. — Prot.: Rajmund. — Görög-kel.: (aug. 19.) András. — Zsidó: Elul 24. — Nap két 5 óra 19 perckor; nyugszik 6 óra 41 perckor. — Hold két éjfélt után 51 perckor; nyugszik 4 óra 38 perckor délután.

Időjárás. Kikötés a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: Száraz, meleg zivatarok várhatók.

— **(Középiskolai játszótér.)** Ma délelőtt 9 órakor értekezlet volt a polgármesteri hivatalos helyiségben Majorossy Imre polgármester elnökle alatt a középiskolák tanulóifjusága számára a kultuszminiszter rendelete értelmében alkotandó játszótér kijelölése tárgyában. Az értekezlet abban állapodott meg, hogy a Tornacsarnok melletti üres telek lesz a legalkalmasabb játszótérnek s onnan az ott levő anyagok elhordandók, a terület bekerítendő s a föld föltöltendő. Az értekezlet eme megállapodását fel fogják terjeszteni a Tanács utján a közoktatásügyi miniszterhez.

— **(A korona kilencszáz esztendő.)** A jövő esztendőben, Nagyboldogasszony napján kilencszáz esztendeje annak, hogy Szent Istvánt megkoronozták azzal a koronával, aminek egy része a mai magyar koronát képezi. Erről az ünnepről gondoskodni a hercegprimásnak jutott eszébe. A mi koronánk tudniillik nemcsak politikai tényező, hanem az egyház számára is végtelenül becses ereklye. Egy igazi szent tette a fejére legeslegelőször, amikor aztán utána kevésbé nagyok fejét is betetőzte egy-egy ünnepi aktuson. A primás nemrégiben Esztergomban értekezletet hívott össze annak a megbeszélésére, hogy hogyan ünnepeljék meg a kilencszázadik évfordulóját a szent király koronázásának. Esztergom ünnepére nézve már megállapodásra is jutott az értekezlet, most már azt a programot fogják megcsinálni, amivel az ország ünnepel. Ez persze nemcsak annak az értekezletnek a dolga, de mindenestre helyes az, ha Magyarország első papja adja meg az ünnephez a tónust.

— **(Szigetvár tiltakozó felirata.)** A Szigetvárott mult vasárnap tartott Hentzi ellenes tiltakozó népgyűlés lefolyásáról hétfő esti számunkban bővebben megemlékeztünk. Barla Szabó János elnök a következő határozati javaslatot terjesztette elfogadás végett a népgyűlés elé: 1. A népgyűlés a legmélyebb megbotráncolásának ad kifejezést a nemzetet a Hentzi-szobor áthelyezése alkalmával vérgisértő merénylet miatt. 2. Felkéri és megbizsa nagyságos Olay Lajos képviselő urat, hogy e tiltakozó gyűlésen megszerkesztett s általunk aláírt kérvényt az országgyűléshez nyujtsa be avégből: hogy a magyar nemzetnek a sérelem nagyságához illő teljes elégtétel adassék az által, hogy az a hősi emlékké avatott szégyenoszlop, — a honáruló Hentzi szobra, — úgy a főváros területéről, mint Magyarország földjéről mielőbb eltávolíttassék. (Zajos tetszés és éljenzés.) Ajánlotta fogadásra a következő felirati javaslatot: »Mélyen tisztelt képviselőház! Hódolatteljes tisztelettel, azon hazafias érzelemből lakadott kérelemmel járulunk a nemzet

képviselője elé: méltóztassék a kormányt szigoru felelősségre vonni és utasítani, hogy a honáruló Hentzi szégyen-szobrának, mely eddig magyar nemzet gyalázata volt, a Szt. György térről történt tapintatlan áthelyezés után, a nemzetnek, a legsúlyosabb erkölcsi gyaláztatása maradt, a magyar haza földjéről leendő végleges eltávolításával szerezzen elégtételt; ha pedig ezen elégtételt a nemzetnek meg nem szerezhetné, mondjon le s e lépéssel mutassa meg, hogy nemzetével a megpróbáltatások idején együtt érez. Kelt Szigetvárott, 1899. évi augusztus hó 27 én. E feliratot mindjárt a gyűlésen ezeken irták alá s azt Olay Lajos terjeszti be a képviselőház elé.

— **(Áthelyezés a honvédséghez)** Jellenc József, 52-ik gyalogezredbeli tartalékos hadnagy, a honvédség tényleges állományába áthelyeztetett.

— **(Az elodázott világ vége.)**

Azok, akik bizonyosra vették, hogy a Leonidák csillagesoportjából kiinduló meteoroknak földünkkel való összeütközése egyszer s mindenkorra véget vet ennek a világi életnek, most bátran megnyugodhatnak. A csillagászok ugyanis azt a megnyugtató hirt közlik most, hogy az az üstökös, mely a Leonidák érkezését jelzi, egyáltalában nem tűnt meg fel az égen, amiből világos, hogy még egy darabig lesznek tengődő emberek ezen a sárteken s hogyha akarnók, sem lesz vége annak a sok nyomoruságnak, amelynek a föld a szülőanyja. Még nem pusztulunk el, — még nem jönnek a Leonidák.

— **(Omnibuszok végzete.)** Nemrég történt, hogy a »Nádor« szálloda omnibusz kocsija, midőn a vasutól vendéget szállított be, a Széchenyi-téren »végelgyengülés következtében« összeroppant és csak mint roncs érkezett be az ősi Nádor udvarába. Ugy látzik azonban, hogy szállodai omnibuszoknak ez a végzete, mert tegnap este meg a »Hajó« omnibuszát érte hasonló baleset. Az omnibusz a vasúthoz igyekezett, mikor az indóház-utca elején egyszerre csak megroppant a hátsó része és egyik kereke összetört. Persze a tetején levő utazó bőröndök szanaszét gurultak s az utasok is csak egymást támogatva tudták a véletlenül megzavart egyensúlyt úgy a hogy fentartani. Hja! Noé bárkája is meg rongálódott a vizözön alatt, hogyne éreznék meg hát a szállodai omnibuszok az idő vasfogának hatalmasságát!

— **(Egyhásmegyei hírek.)** A megyéspüspök dr. Hány Ferenc teológiai helyettes tanárt rendes tanárrá és Waldinger István helyettes tanárt papnöveldei tanulmányi felügyelővé nevezte ki, Komócsy István volt főreáliskolai hitoktatót pedig ezen állástól felmentvén, a pécs-belvárosi plébániára segédlelkésznek küldte ki és a főreáliskolai hitoktatással az alsó osztályokban Hrádek Károly kisszemináriumi spirituálist s a felső osztályokban dr. Hány Ferenc teológiai tanárt bizta meg. Továbbá áthelyezte: Kein Ábel segédlelkészt Bonyhádról hasonló minőségben Báltaszékre, Wölfel Ferencet Somberekről Bonyhádra; Lajos Gyula ujmisést pedig Somberekre küldte segédlelkésznek.

— **(Huszár-csinyek.)** Kettő is történt egyszerre. Tegnap este az egyik, ma reggel a másik. A tegnap esti nem ígérkezett tragikusnak, mégis ennek lett szomorubb a vége, mert a ma reggeli bár drámai előjelei voltak, mégis komikusan ért véget. Tegnap

este a Báthory-utca egyik házából egy jól megtermett, magas, katonáslépésű leányzó jött ki, a ki azonban nagyon, de nagyon gyanusan lépkedett. Ugy, mintha vezényszót hallana és mintha sarkantyus csizma viseléséhez lenne szokva. És egyszerre az egyik mellékcácból elébe toppant a katonai őrző; az őrző megszólította s azután egy hirtelen mozdulattal letépte a fejről a kendőt. És ekkor tünt ki, hogy a leányzó nem leány, hanem egy huszár, a ki szoknyába bujt. Volt oka rá, hogy miért. Rossz fát tett a tűzre s megszökött a kaszárnnyából. Mikor keresték, a kedveséhez menekült s annak szoknyájába öltözve akart elszökni. De hát rajta csipték és most már a börtönben hűsöl. Ez az egyik huszár-csiny; a szoknyás huszár története. A másik a szerelmes huszárörmester históriája. Ez meg a tábor-utca egyik házában ma reggel történt. Ez a huszár már vagdalkozni akart; meg akarta kardlapozni a szeretőjét, a szakácsnét. De rendőrt hívtak és a huszár megretirált. És jegyzőkönyvbe foglalták az esetet s átteszik a felettes hatósághoz.

— **(Elcsipett jómadár.)** Németi községben a hatóság emberei azon csiptek rajta egy Vezár János nevű egyént, hogy Lakatos József odavaló lakos magtárának ajtaját egy feszítő vassal fel akarta törni. Hogy a manipuláló ember bűnössége kétségtelenné váljék, megvárták, míg feltöri az ajtót s akkor tülelték le, midőn egy kosár almával s néhány kisebb gazdasági eszközzel megrakva jött ki felé. Vezár János zalamegyei illetőségű s az arató munkásokkal került a község határába. Az elcsipett jómadarat a bűnjelekkel együtt átadják a kir. ügyészségnek.

— **(Rendelet a csatornákról.)** A pestisről keringő hírek folytán s a netán az idény előrehaladottsága dacára is fenyegető egyéb járványok elkerülése végett elrendelte a belügyminiszter, hogy a városok egészségügyi hatóságai kétszeres éberséggel ügyeljenek a köztisztaságra, főleg pedig a csatornák tisztán tartására. Nekünk is megküldték természetesen ezt a körrendeletet, mely úgy kezdődik, hogy »valamennyi törvényhatóságnak... stb. Nálunk azonban igen nagy fejtörést okozott a rendelet, melynek végrehajtását megnehezíti az a körülmény, hogy nekünk — fájdalom — csak vízfolyásaink vannak. S így eltették ezt az üdvös miniszteri rendeletet jobb időkre, ha derék városunk csatornázza léssen. S így ne méltóztassék méltatlankodni belügyminiszter úr, ha a mi közegészségügyi hatóságunk fittyet hány a csatornáknak s pusztán a vízfolyások tisztítására ügyel, mert hiszen: »dicsérendő az akarat, ha hiányoznak is — a csatornák!»

— **(Leégett istálló.)** Vaiszlón a napokban Gruber József ottani lakos istállója eddig ismeretlen okból kigyuladt. Dacára a nagy szélnek sikerült a tűz towaterjedését megakadályozni, úgy hogy csupán a kigyuladt istálló lett a tűz martaléka. A kár, mely biztosítás által megtérül, kétszáz forintra tehető.

— **(Falb jóslásainak kritikája.)** Falb időjósaitat hitték is, nem is az emberek, a mi pedig a kritikus napokat illeti, azokban már mindenki kételkedik. Arra azonban kevesen gondoltak még eddig, hogy rendszeres ellenőrzés által állapítsák meg a jóslá-

sok értékét. Egy német tudományos folyóiratban olvasható most ilyen kritika a múlt hónap napi jóslatokról. Ime:

Falb jóslása július elsejétől 5-ig: Számos zivatar, nagy esőzés. A hőmérséklet folyton csökken. Valóban volt sok esőzés, meglehetősen sok zivatar, hűvös idő. Prognózis július 6-tól 10-ig: A zivatarok s esőzések megszűnnek, nagy szárazság. A hőmérséklet kezdetben a közepes alá süllyed, majd emelkedik. Ez idő alatt volt melegebb, száraz idő. Prognózis július 11-től 14-ig: Igen nagy esőzés, a melyek nagy része zivatar. A hőmérséklet meglehetősen a közepes alá süllyed. Tényleg volt 13-ig meleg, száraz idő, majdnem semmi zivatar. Prognózis július 15-től 18-ig: Az első napokban kevés esőzés. Később több zivatar, nagyobb esők. Valóban volt 14-ike óta szokatlan sok zivatar. A hőmérséklet a közepesen fölül maradt. Prognózis július 19-től 25-ig: Nagy esőzések, számos zivatar. A hőmérséklet közepes. A valóságban július 22-éig meleg száraz idő volt, 23-ika óta valamivel hűvösebb; meglehetősen sok esőzés és zivatar. Prognózis július 25-től 31-ig. Az esőzés növekedik, a zivatarok száma növekedik. A hőmérséklet nagyon emelkedik a közepesen felül, aztán az utolsó napon ismét a közepes alá süllyed. A valóságban a hőmérséklet a közepes alatt maradt, majdnem semmi zivatar sem volt, meglehetősen sok eső. Általában júniusnak Falb szerint hűvösnek és esősnek kellett volna lenni, a valóságban meglehetősen száraz és meleg volt. Falb azt jóslta, hogy általában júliusban nem lesz sok zivatar; valóban pedig a zivataros 1896. július óta nem volt annyi zivatar, mint most júliusban.

— **(A nemesség a közös hadsereg tisztikarában.)** A cs. és kir. hadsereg tényleges állományu és tartalékos tisztjei között van a legújabb kimutás szerint 60 herceg, 420 gróf, 623 báró és 3787 köznemes, — összesen 4840 nemes és 26.092 polgári származásu egyén. A közös hadsereg tisztikarában tehát alig van 16 százalék nemes származásu, 84 pedig polgári származásu. A legtöbb mánás természetesen a lovasságnál szolgál. Így a dragonyos ezredekben: 21 herceg, 134 gróf, 158 báró; a huszár-ezredekben: 17 herceg, 222 gróf, 90 báró; az uhlanus-ezredekben pedig: 3 herceg, 63 gróf, 62 báró.

— **(Könyvpiac.)** Az iskolai tanév előhirdetője minden esztendőben a hagyományos könyvpiac. Az apró kis csemetéktől kezdve (kik azonban nagyreményűek) a kamaszokban levő nagy diákiig, megtalálni itt minden rendű iskolásfiút. Röpülnek a könyvlapok és szeldek a levegőt hangos, kínálgató kiáltások: »Ovidius, Homéros, Plato...«, azután meg: »logarithmus, Mocznik-Schmidt...« s egyéb ily tudományos szövegek. Belesodródik a jámbor sváb atyafi is a diák-forgatagba s bizony megesik, hogy egy-két garabonciás becsapja a járatlan, falusi öreget. Megkezdődött a könyv vásár s vele együtt beköszönt a komolyságot hirdető, borongós szeptemberi hangulat.

— **(Mérge gombák.)** Nem itt nálunk történt a városban, mert itt szerencsére a piaci ellenőrzés eléggé éber arra, hogy a fogyasztó közönséget mérge vagy egészségtelen árucikkek vásárlásától megóvják. Patacon történt, hogy Kun Jánosné odavaló lakosnő,

a még tavasszal gyűjtött s télire szárított állapotban eltett gombákból levest főzött. Ebéd után azonban úgy ő, mint férje és hat éves leánya hirtelen rosszul lettek s a szomszéd községben időzött s gyorsan előhívott orvos konstataulta a megbetegedetteken a mérgezési tüneteket. A gyorsan nyújtott orvosi segélynek köszönhető, hogy az életveszélyben forgott család most már minden bajon túl van.

— **(Papi lelkigyakorlatok.)** A pécs-egyházmegyei papság idei lelki szent gyakorlatai tegnap vették kezdetüket Rosty Kálmán kalocsai főgimnáziumi tanár vezetése mellett és pénteken reggel fejeződnek be.

— **(Halálos végű verekedés.)** Kaposvárott a Berzsényi-utcában egyik este két legény összekülönbözött; az egyik, Nagy Lajos, kést rántott és ellenfelén, Petrin Sándor kalapos legényen 8—10 szurást ejtett, mibe az ma belehalt. A rendőrök nem tudták a verekedőket szétválasztani. Nagyobb szigorral kellene a legények betyárkodásait az utcákon megfékezni, mert az már mindenhol tűrhetlen.

— **(Megszökött lovak.)** Mészáros Ferenc pellérdi lakos istállójából tegnap két ló valamiképen elszabadult s a nyitva levő kapun át kifutottak az utcára. A két állat valamitől megbokrosodhatott, mert erős vágatással szaladtak az országuton, úgy, hogy nem lehetett őket feltartóztatni. Az elszabadult lovakat Rácvároson fogták el, ahol egy ottani gazda házába tévedtek be. A Robinsoni hajlamoktól megkapott lovak most már jogos tulajdonosuk kezében vannak.

— **(Postahivatal a pályaudvarnál.)** A pécsi vasuti állomás felvételi épületének újjáépítésével most már végleg eldőlt a pécsi pályaudvari postahivatal felállításának több év óta húzódó kérdése is. A pályaudvaron épülő házcsoport baloldali szélén egy tisztán erre a célra emelt igen csinos épületben előreláthatólag már f. évi november 7-én fog megnyitni az új postahivatal, melylyel Pécs városának forgalmi fejlődése újból jelentékenyen haladt, a mennyiben a város területén most már hat posta, illetőleg posta és távirtda hivatal lesz állandó működésben, a mennyivel az ország egyetlenegy vidéki városa sem dicsekedhetik. Ezen új hivatal postamesteri állására a pályázat már ki is van hirdetve. Ezen állással 600 frt évdíj, 60 frt irodai, 24 frt kézbesítési és 240 frt rakolási átalány, továbbá ingyen lakás és irodai helyiség van egybekötve, tehát elég tisztességes javadalmazás, hogy kellő minőségű és elegendő számu, de csak férfi pályázzék. A pályázat szeptember 28-ikával jár le. A kellően felszerelt kérvények a pécsi posta és távirtda igazgatósághoz nyújtandók be.

— **(Névmagyarosítás.)** Sámik Jakab m. á. v. váltóór kaposvári lakos, valamint kiskoru gyermekei József és Mária vezetéknevének »Szabadi«-ra kért átváltoztatása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— **(A kitagadott bossuja.)** Ragendorfi ausztriai faluban a minap borzalmas gyilkosság és öngyilkosság történt. Vock Ferenc jómódu gazda ember halála után özvegyének és öt gyermekének szép vagyont hagyott hátra. Az osztozkodásnál az asszony gyermekeivel együtt legidősebb fiát, Ferencet, a ki nyomorék volt, megfosztotta jussától és a munkaképtelen

embert a legnagyobb nyomorba döntötték. Hiába könyörgött, hogy adják ki az apai örökségét, hiába jártak közre érdekében a falu tekintélyes emberei, a család tudni sem akart róla. A kitagadott fiu ezért rémes boszút esküdött: elhatározta, hogy megöli édes anyját és György fivérét, a kiket a galád tett szerzőinek gondolt. A minap hajnalban fellopódzott fivére szénapadlására és kétszövű puskájával felfegyverkezve, várta fivérét és anyját. Kora reggel Vock György kilépett a házból, hogy csépelni induljon. A nyomorék a padlás nyílásán leste és a mikor megpillantotta, rásütötte fegyverét. Vock György halálosan találva rogyott a földre. A fegyverdörrenésre kirohant az édes anyja és a kitagadott fiu felemelte fegyverét, hogy a második golyóval anyját teritse le. Az utolsó pillanatban azonban megborzadt önmagától és a fegyvert maga ellen fordítva, a golyót agyába rőptitette. A szerencsétlen ember rögtön meghalt.

— (Százados iskolai ünnepség.)

A csurgói államilag segélyezett ev. reform. főgimnázium — mint jeleztük is már — szeptember 14-én ünnepli fenállásának százados évfordulóját. Az intézetet reformátusok részére gróf Festetics György 1799-ben alapította. Fejlődéséhez kisebb nagyobb alapítványokkal hozzájárultak Somsich Pál s a Somsich-család grófi ága, ugyszintén az Inkeyek is. Gróf Festetics Tasziló követve ősei szép példját, 1883-óta évenként 300 frttal járul a gimnázium fenntartásához. Az új gimnáziumot, mely 80.000 frtba került, most fogják ünnepélyesen felavatni,

a mikor Soltra Alajos mellszobrát is leleplezik. Soltra az utóbbi években 30.000 forintot hagyományozott, melynek kamatait több szegénysorsu tanuló élvezi. A dunántuli egyházkerületi gyűlés is az ünnepség emelése céljából ez időben Csurgón tartja üléseit, Tisza Kálmán, Darányi Ignác földművelésügyi miniszter és Antal Gábor püspök részvételével.

— (A szimuláló katonák ellen.)

A honvédek elmeállapotának megfigyelése dolgában rendeletet bocsátott ki a honvédelmi miniszter, a mely így szól: »A honvédegyének beteges és kétes elmeállapotának megfigyelése és megítélése, valamint az állománykezelésre vonatkozólag ezek alapján teendő javaslatokra nézve a következőket rendelem: Az elmeállapot megfigyelése az egészségügyi szabályzat 222-dik pontjában meghatározott hat heti határidő előtt is befejezhető, ha az elmeállapot megítélése már egy előbbi időpontban is kétséget kizáró biztos módon eszközölhető. Ez nevezetesen azon esetekre érvényes, midőn nem törvényszéki orvosi véleményről, hanem csupán arról van szó, hogy az elmeállapotnak betolyása a katonai szolgálatképességre megállapíttassék. A visszamaradt szellemi fejlettség és elégtelen képezhetőség megállapítása a csapattestnél (intézetnél) a megítélendő elöljárói és bajtársai által a csapat (intézet) orvosokkal egyetértőleg többnyire teljesen megbízható módon lehetséges lesz különösen akkor, midőn az előbbi helyen tartózkodási helyen jegyzőkönyvi megállapítások is eszközöltek. Eléle egyéneknek egészségügyi intézetbe való átadása csak szinlelés gyanújának fenforgása mellett vagy bírósági esetekben fog szükségessé válni. Ezeknek elbocsátása vegyes, vagy honvéd felülvizsgálat útján eszközölendő, mely esetben a megfigyelési napló előterjesztése mellőzhetőleg és elégsé-

ges, ha a vallomási jegyzőkönyvek és egyéb, a szolgálatképtelenséget megallozó igazoló okmányok előterjesztettek. A vegyes, illetőleg honvédfelülvizsgálat mindazon elmebetegéknél is foganatosítandó, kiknél az elmezavar természeténél, vagy egyéb okoknál fogva a gondnokság alá helyezés, illetve apai hatalom vagy gyámság további fenntartása (kiskoruság meghosszabbítása) nincs kilátásba helyezve, azonban a szolgálatképesség korlátoznak, vagy megszüntnek mutatkozik. — Elmebetegéknél a törvény szerint illetékes hozzátartozóihoz, vagy azok helyetteseihez házi ápolásba az egészségügyi intézetek által való átadása — a szabályszerűen kiállított kötelező mellett és a fennálló országos törvények figyelembevételével — eszközölhető, mihelyt az elmeállapot megítélése megbízható módon lehetséges. A házi ápolásba való átadásról az egészségügyi intézetek által egyidejűleg az állomas, illetékes csapattest és a további állomány kezelésére nézve javaslat teendő. A házi ápolásról való átadásról továbbá az illetékes politikai hatóság is értesítendő.»

— (Jogászelnök.)

A jogászság idősebb tagjai tegnap délután a jogakadémiai olvasóköri helyiségében népes értekezletet tartottak. Az olvasóköri ezidei elnökül Liebhardt József, harmadéves joghallgatót jelölte, kitől, mint komoly törekvésű, lelkes ifjútól a jogászság számos üdvös reformnak keresztülvitelét várja. Liebhardt a jelölést elfogadta s kijelentette, hogy programját majd közli pártjával, Mint halljuk, a jogászság fiatalabb elemei ellenjelöltként Szücs Zoltán harmadéves joghallgatót léptetik föl. Nemsokára megkezdődik a küzdelem a pártok közt s a jogászság kíváncsian várja, hogy ki lesz a »vivát!«?

régi egykedvűséget árulta el, melyet nem zavarhat semmi, midőn halk, monoton hangon folytatta szavait:

— Figyelj reám Knuth Mende, de jól figyelj! Számos évvel ezelőtt egy más nemzetség élt itt. Erősebb, durvább a mostaninál. Bálványimádók voltak s bálványaik nagyok s hatalmasak, kiknek az egymás ellen szinte szakadatlanul folytatott háboruban elesett emberek vérért áldozták föl. Akkor jött közénk — valami csodás módon — a keresztény Istenség hire, mely mindig nagyobb tért hódított magának, úgy hogy teljesen háttérbe szorította ősapáink bálványait. De ezek a bálvány istenek nem vesztek ki egészen, ott laknak a zord éjszaki havas hegyei között s lesik-várják azt a pillanatot, melyben ismét hatalmukba kerithetik a hívő embereket. A ki nem tiszteli őket, ki nem fél tőlük, annak ármány módjára bánatot, kárt okoznak. Oly hatalmat adnak neki, mely őt boldogtalanná, örömtelenné és száműzötté teszi. Nem hallottad hirét annak a hegyi manónak, ki a szomszédos sziklacúcson lakik? Mimir a neve és őt küldik a mellőzött pogány-istenek átokul annak, ki a keresztény Istenség hive. Mimir éjjente meglátogatja a hívőt, kezeit ráteszi annak szeméire, miáltal az elveszti a gyarló emberek vakságát, hatalmat nyer bepillantani a jövőbe, meglátja magának és embertársainak jövőbeni boldogságát, fájdalmát, a reájuk várakozó szerencsétlenségeket, baleseteket, jövőjük elötte nem titok többé, szóval olvas a végzet könyvében. Ezt a hatalmat az emberek »látomány«-nak nevezik s azokat, kik ebben sanylódnak, »látók«-nak.

Knuth Mende feszült figyelemmel hallgatta az agg hajós magyarázatát s csak csodálkozva csóválta fejét,

teties zajt. Fent a szirten nem lehetett még annyira érezni a vihart, de bezzeg lent a tengeren már ezer bömből, száguldó hullámmá korbácsolta a szélvész a zöldes vizet, melybe zuhogva ömlött az égi csatornákból az erős cseppekben aláhulló eső. Kjær Kjærseen hallotta, tudta mindezt, de egyetlen arcizma sem rándult meg, csak akkor lett ismét figyelmessé, midőn kívülről siető léptek zaja hallatszott.

— Gyere be Knuth Mende! — kiáltott ki Kjær hangosan s a következő pillanatban belépett Knuth Mende. Ruhája szivacsosá azott a testén, haját szétkuszálta a szél, arca halvány volt a kiállott izgalmaktól s kimerülten rogyott a kemence melletti székre, mely ugy volt oda készítve, mintha az agg remete vendéget várt volna.

— Vendégszeretetedtől várok segítséget Kjær — mondta lihegve Knuth Mende.

— Szivesen látak — mondta az aggastyán — foglalj helyet asztalomnál és egyél.

Knuth Mende csodálkozva csóválta fejét s midőn kipihente a nehéz ut fáradalmait, leült az asztalhoz s néhány falatot evett az ott álló ételekből, melyek szintén ugy voltak odakészítve, mintha az aggastyán vendéget várt volna.

— Nem eszei velem? — kérdezte Knuth.

— Én már vacsoráztam.

— S mégis terített volt asztalod?

— Téged vártalak.

— Tehát tudad, hogy jönni fogok?

Kjær Kjærseen igenlőleg bólintott fejével, mig Knuth Mende mély gondolatokba merült a fölött, hogy honnan

— **(Rekvium.)** Gromon Dezső honvédelmi államtitkár elhalt édesatyának Gromon Mórné, Cseh Emilianak lelkiüdvéért tegnap délelőtt gyászmisét mondtak a ferenciek budapesti templomában. A hajóban diszes ravatal állott s a feketével bevont első padosorban foglaltak helyet Gromon Dezső államtitkárral a rokonság tagjai. A szertartást Bán Sándor rendfőnök végezte, a templomi énekkar szép gyászdalokat adott elő.

— **(Hercegi vadászatok.)** Schaumburg-Lippe György uralkodó herceg tegnap baranyamegyei birtokára, Dárdára érkezett, a hol több hétig fog időzni, hogy szarvasokra vadászson.

— **(Megfuladt tehén.)** Klein József nagy-budméri lakos tegnap reggel kimulva találta istállójában tehénét. A megejtett állatorvosi boncolás kiderítette, hogy a tehén évés közben egy vasszeget nyelt s attól fulladt meg. Hogy miként került a vasszeg a széna közé s hogy a dolog nem-e boszu műve, azt a megindított vizsgálat fogja kideríteni.

— **(Szerelmi dráma két felvonásban.)** Azért két felvonásban, mert a harmadikat nem játszotta meg végig a hős, talán a véletlen szeszélye folytán, mely oly sokszor vigjátékot csinál a drámai cselekményből. Az történt, hogy Zsemenye pusztán valami Cigány János nevű béres legény kioltatlan szerelemre gyuladt gazdája leánya iránt, ezzel természetesen belekerülvén a reménytelen szerelmesek gyászos gárdájába. S miután a legény nem birt már a szívével, elhatározta,

hogy főbelövi magát. E célból egy óvatlan pillanatban elcsente gazdája töltött pisztolyát, s az istállóba rejtőzködve maga felé fordította a mordály csövét. A lövés eldördült, a löveg azonban nem tett kárt a legényben, mert a puskapor szétvetette a régi rozsdás pisztolyt. A lövés zajára természetesen besiettek a házbeli az istállóba, a hol Cigány János kétségbeesetten bár, de teljes épségben szorongatta a pisztolynak kezében maradt agyát. Nem lehetetlen, hogy annyi szándékolt önfeláldozás láttára, meglágyul a szerelmes legény imádottjának szíve, s tán még házasság is lesz a vidám befejezésű drámának vége.

— **(Elvágta az ereit.)** István József szőkei lakos a napokban kissé kaptos állapotban tért haza lakására, ahol felesége szemrehányásokkal fogadta. E fölötti elkéseseredésében aztán egy konyhakéssel felakarta vágni balkezén az ereit, amit azonban a felesége idejekorán észrevett s elvette férjétől a kést, bekötözte a jelentéktelen borsebet. S így István Józsefnek némi vérvesztésen kívül más baja nem történt.

— **(Bakkecske a kaszárnyában.)** A berlini Sándor-ezred kaszárnyájában élt egy ideig egy derék bakkecske. Egyik tiszté volt, s a legénység nagy öröme a legbolondabb ugrándozásokat vitte véghez. Legutóbb azonban sajátságos tünetek mutatkoztak a bolondos állaton. Valósággal megvadult s miután végül már enni sem akart, a kaszárnyában a katonák fájó szívvvel arra határozták el magukat, hogy eladják. Egy mészáros vette meg

és rögtön le is vágta. Akkor kitűnt, hogy a fél esztendő bakkecske, amelynek összes súlya ötvenhat font volt, három font ólmot cipelt a gyomrában és pedig elhasznált és ép patronok alakjában. Voltak azonkívül a nevezetes gyomorban szögek is, köztük három hüvelyk hosszúak. A mészáros mindezeket a holmikat visszavitte a kaszárnyába, hogy a katonák ámuljanak.

Pécs szab. kir. város
meteorológiai állomása jegyzetei

1899. augusztus 30. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 63.6 (emelkedő.)

Hőmérsék = 17.4 °C

> maximuma: 19.5 °C

> minimuma: 16.9 °C

Párányomás: 14.2

Relatív nedvesség: 96.

Felhőzet: 90.

Szélirány s erő: Sz. W.

Csapadék 24 órai: 8 mm.

Enyhe, eső.

Dr. Czirer.

Művészet, irodalom.

○ **Szekula Sárika sikere.** Tiszay Dezső, pécsi szintársulata, legutóbb az »Államtitkár ur« és az »Ujfundlandi« című bohózatokat, a »Váljunk el« vigjátékot és a »Talmi hercegnő«-t adta elő Egerben. Ez utóbbi darabban nagy sikere volt Szekula Sáríkanak, kiről az egyik egri ujság így ír: Szekula Sárika (Margarita) valósággal lábba ejtette a közönségét. Igazán zavarban voltunk, hogy

tudta a sajátságos öreg előre az ő jövetelét, holott egy órával ez előtt ő maga sem gondolta volna, hogy az éjet a skakingi szirt gunyhójában fogja tölteni.

Midőn befejezte falatozását, kérdőleg fordult az agastyán felé:

— Arra kérnék Kjär, hogy adj nekem szállást néhány napig házadban.

— Lakásom a tied. Itt maradhatsz, a meddig kedved tartja.

— Köszönöm. De miért nem kérdeztél tőlem, hogy mi kergetett el hazulról, miért nem vagyok családomnál? Hiszen ehhez a kérdéshez jogod volna.

— Amit az ember tud, azután nem szokott kérdezősködni.

— Ott voltál te is a beszállásolásnál?

— Igen.

— S te nem is akarod mentségemet meghallgatni?

— Minek?

Knuth Mende dacára halálos fáradságának, határozott mozdulattal ugrott fel székéről, arcát ismét előntötte az előbbi sápadtság s ajkai remegtek, amint könyves szemekkel mondá:

— Hadj távoznom Kjär. Résztelenségéből látom, hogy te is megvetsz engem. Ki megyek ismét a hegyek közé, hol nem kel társaim szemrehányó tekintetével találkoznom, hol a csendes természet minden nyomorultat keblére ölel. Hidd meg nekem, a most kívül dülő vihar nem tép meg emgem annyira, mint hideg közönyöd, a melyből lehetetlen ki nem érezni mély megvetésedet.

Kjär nyugodtan felkelt ülőhelyéről. kezét Knuth vállára téve, gyöngéd kényszerrel ültette vissza székébe.

— Csalódtál bennem Knuth Mende. Nincs hivőbb embered Stavö szigetén, mint én vagyok.

Knuth szeméi könybe lábadtak.

— Mit kívánhatok én szerencsétlen töletek idegektől, midőn a saját feleségem is megvet, elítél.

— Az asszonyok meggondolatlanok és hirtelen haraguk — vigasztalta Kjär — majd megjön neki is az esze.

— Látom Kjär — szölt a hajós — hogy te jóakaróm vagy. Kérlek adj tanácsot: mit tegyek? A faluba nem mehetek többé, házam küszöbét át nem léphetem. Elhagyatott és örömtelen lesz ezentúl életem.

— Örömtelen és elhagyatott, mint az enyém! — ismételte Kjär Kjarsen elgondolkozva.

— Mint a tied? Tehát téged is embertársaid tettek boldogtalanná? — kérdezte Knuth Mende. Valami bünt követtél el?

— A bűnöst nem kerülik az emberek. Ő talál barátokat és új környezetet. Csak azt kerülik a többiek, ki önként száműzi magát.

— S miért száműztél te magad közülök? — kérdezte érdeklődve Knuth Mende, kit sajátságosan érintettek a különben szófukar agastyán szavai.

— Mit ér a látó a vakok között? Vezetheti őket? Nem. Kinevetik az illetőt, mert oly hatalmas van, melyet a többiek meg nem értenek. A rendkívüli az, amit az emberek jobban kerülnek, jobban gyűlölnék a bűnnél. Te is tapasztalni fogod ezt, még mielőtt hajad megöszül.

Kjär Kjarsen visszaült a kemencéhez. Arca ismét a

vajjon szépségét, játékanak kedvességét, vagy hangjának elbűvölő zenéjét bámuljuk-e jobban. Még egy ilyen siker — és Eger város közönsége hódolattal teszi elé osztatlan elismerésének babérkoszoruját.

○ **Britannicus.** Racinének, a híres francia szomorujátékírónak ily című ötfelvonásos szomorujátékát fordította le franciából **Zoltán Vilmos**, győri hírlapíró. A verses fordítás elég tünékeny, gördülékeny jambusokban adja vissza az eredeti szépségeit, a fordító tehát dicséretes munkát végzett. A könyvet **Gross Testvérek** könyvkiadóhivatala adta ki Győrben. Ára nincs megjelölve.

○ **Szocialismus és communismus.** A szocialismus és communismus világlelkesítő s világretentő nevei nem oly új keletűek, mint rendszeresen gondolni szokás. Ez irányok főbb eszméi meg voltak már az ó-kori társadalmakban is. A pharaok trónját ez eszmék rokonai döntötték meg, Rómában ez elvek különböző jelszavai a secessiók okozói. Görögországban a peloponnesosi háború után jelent meg ez eszmék köre. Az államok minduntalan belső rázkódásokon mentek keresztül s e rázkódások mindig a vesztés száműzetésével jártak. A ó-kori szocialismusról igen érdekesen szól a N. K. V. 35. füzet. A tizenkét kötetes nagy munka szerkesztője **Marcali Henrik**, egyetemen tanár, a görögökről szóló kötet szerzője dr. **Gyomlay Gyula** akadémikus. Egy kötet ára a díszes félbőr-kötésben 8 frt; füzetként is kapható 30 kr-ával. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadóknál (Révai Testvérek, Irod. Int. Rt. Budapest, VIII., Üllői-ut 18.) s minden hazai könyvkereskedés útján.

Törvénykezés.

§ **Gondnokság alá helyezés.** A pécsi kir. törvényszék közhírré teszi, hogy **Gréza Mihály**, 43 éves, róm. kath. vallásu, szentlőrinci lakost, elmebaj miatt gondnokság alá helyezte.

§ **Holttest a hordóban.** Kelemen Sándor vörösmarti lakos és a vele vadházasságban élő **Suba Mária Bognár Jánosné**, ott éltek az asszony apja, **Suba József** házában. Természetesen az apa nem nézte jó szemmel a leánya vadházasság állapotát s örökké zsörtölődött vele, mi annyira elkészerítette Kelemen Sándort, hogy elhatározta, miszerint az öreg **Suba Józsefet** el teszi láb alól. Még múlt év augusztus 18-án történt, hogy az öreg **Suba** és Kelemen Sándor ismét összevesztek, s veszekedés közben Kelemen Sándor egy ruddal úgy fejbe vágta az öreget, hogy ez menten szörnyet halt. A dolgot estig titokban tartottak, s éjjel 11 órakor bedugták a hullát egy hordóba s kocsin kivitték a Duna partra. Itt aztán követ kötöttek a hulla derekára s bele dobta a vízbe. A kötél azonban valahogy meglazulhatott, mert a víz harmadnapra felvetette **Suba József** holttestét, melyet kifogtak. A megejtett boncolás kiderítette, hogy **Suba József**, kinek feje be volt zúzva, gyilkosság áldozata, s a megindított nyomozásnak sikerült a tettest Kelemen Sándor személyében kinyomozni s letartóztatni. Így került Kelemen Sándor a szándékos emberölés büntetével vádoltan a pécsi kir. törvényszék elé, mely 1. évi február hó 17-én tizenkét évi fegyházra

ítélte Kelemen Sándort. Felebbezés folytán az ügy, majd a pécsi kir. tábla, s onnan a kir. kuriához került. Mind a két felsőbb bíróság helybenhagyta a kir. törvényszék ítéletét. A harmad bíróság ítéletét ma hirdették ki Kelemen Sándor előtt, kit a napokban szállítanak el Illavára tizenkét évi fegyház büntetésének kitöltése végett.

§ **Sikkasztó péklegény.** Kertész István péklegény volt Nornics Józsefné pécsi pékmesterné üzletében. A közelmúltban gazdája körülbelül három forint ára süteményt bizott rá, melyet a legény el is adott, a pénzzel azonban nem számolt be, hanem azt saját céljaira fordította. Ezért gazdája sikkasztás címén emelt panaszt ellene, a törvényszék azonban tekintettel arra, hogy vádlott a 16. életévét még be sem töltötte, kihágássá devalválta a panaszt s Kertész Istvánt egy havi elzárásra ítélte.

§ **Vétkes bukás.** Pipus Károly pécsi üvegkereskedő 1. évi január hó 22-én csődbe jutott, minek főleg az volt oka, hogy az amugy is rossz forgalmu üzletbe kölcsönvett 3000 frtot fektetett be s hitelezőit ennél fogva nem tudta idejében kielégíteni. Miután a csődeljárás folyamán kitűnt, hogy Pipus sem üzleti könyveket nem vezetett, sem mérleget nem készített, mert vétkes bukás címén a büntető törvényszéknél is panaszt emeltek ellene s a törvényszék a ma megtartott végtárgyalás után Pipus Károlyt számos enyhítő körülmény tekintetbe vételével harminc forint pénzbüntetésre, esetleg 6 napi elzárásra ítélte. Az ítélet jogerős.

Közgazdaság.

□ **A mezőgazdasági munkaközvetítés.** Darányi Ignác földmívelésügyi miniszter arra készül, hogy beváltsa azt az ígérését, mely a mezőgazdasági munkáskérdés ügyének az egész vonalon való rendezését mielőbbi kilátásba helyezte. Ebbeli működésének legközelebbi lépcsőfoka a munkás közvetítés országos szervezése. Már a munkadók és munkások közti jogviszonyt szabályozó 1898. évi II. t.-cikkben is vannak a mezőgazdasági munkások munkaközvetítése ügyére nézve bizonyos rendelkezések. Minthogy ez a törvény a legteljesebb sikerrel ment át a gyakorlati életbe, a földmívelési miniszter — mint halljuk — legújabb részletes tanulmányok nyomán teljesen kidolgoztatta azt a törvénytervezetet, melynek alapján a mezőgazdasági munkaközvetítés országosan szervezhető. E törvénytervezetet a miniszter már megküldötte a gazdasági egyesületnek bizalmas hozzászólás céljából. A beérkező válaszok után meglesz a végső fogalmazás a tervezeten, úgy, hogy a földmívelési miniszter alighanem már az őszszel a képviselőház elé terjesztheti a nagyfontosságú törvényjavaslatot.

□ **A bortörvény végrehajtása.** Több oldalról panasz tétetett a földmívelésügyi miniszterhez az iránt, hogy az ország némely vidékén a kis szőlőgazdák nincsenek kellőleg tájékozva a bortörvénynek azon rendelkezéseiről, a mely a must és a bor vizezését tiltja. A földmívelésügyi miniszter már a bortörvény végrehajtása iránt 1897. évben kiadott új rendelet kibocsátása alkalmával, részint a borászati felügyelők útján, részint pedig a gazdasági egyesületek, közigazdasági előadók és az állandó gazdasági tudósítók útján, sőt ezenkívül a bortörvény népies ismertetésének ingyenes kiosztása útján is intézkedett az iránt, hogy a törvény rendelkezései a szőlőgazdák számára kellőleg tudomásukra hozassanak; a folyó év tavaszán pedig a szőlőgazdákkal folytonos köz-

vetlen érintkezésben levő borászati felügyelők útján tájékoztatást szerzett magának az említett panasz alapossága tekintetében. Habár a borászati felügyelők jelentéséből az tűnt ki, hogy a szőlőgazdák közt legfeljebb csak egyes helyeken elvéve fordulhat elő a must vagy a bor vizezése, mindazonáltal a földmívelésügyi miniszter különös súlyt fektetvén arra, hogy a törvény kivétel nélkül mindenki által szigorúan megtartassék, a törvényhatóságokhoz oly értelmű körrendeletet intézett, hogy ott, ahol ez indokolt, a bortörvény és a végrehajtási rendelet rendelkezéseire, különösen pedig arra, hogy a bor és a must vizezése feltétlenül tilos, esetleg az illető községekben leendő kidobolás útján az érdekeltek még a szüret előtt kellőleg figyelmeztessenek.

□ **Az új szeszadó-törvény életbeléptetése.** Szeptember 1-én lép életbe a szeszadóról, valamint a szesztermeléssel együttesen készített sajtolt élesztőnek megadóztatásáról alkotott 1899. évi XX. törvénycikk, melynek végrehajtása tárgyában a minap bocsájtotta ki a pénzügyminiszter a szükséges utasításokat. A fogyasztási adó alá eső szeszlőzők által egy-egy termelési időszak alatt a kisebbik adótétel mellett termelhető alkoholmennyiségnek felosztásáról szóló 1899. évi XXII. t.-c szintén most szeptember 1-én lép életbe.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

TÁVIRATOK.

— **Dreyfus a haditörvény-szék előtt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A rennesi haditörvényszék ma több akadémiust kihallgatott, mint írásszakértőket. **Meyer** és **Molinier** bizonyították, hogy a **bordero Walsin írásához hasonló**. Ekkor **Mercier** tábornok kért szót.

Általánosan feltűnt, hogy **Mercier** viselkedése két nap óta nagyon megváltozott. Tegnapelőtt, mikor híre járt, hogy Angliába akar költözködni, rendkívül jókedvű volt és tréfás megjegyzéseket tett a katonatisztek előtt. Tegnap felszólt, hogy **Dreyfus Mathieut** megvédelmezze a vád ellen, mintha az Sandherrt meg akarta volna vesztegetni és mindenki csodálkozott azon a kijelentésén, hogy **Sandherr** sohasem beszélt neki **Dreyfus Mathieu** vesztegetési kísérletéről, hanem ellenkezőleg igen tisztességes embernek mondta őt. Ma is mindenki azt hitte, hogy **Mercier** valami meglepetést tartogat. Kíváncsian várták, hogy mit akar mondani.

Elnök: Mit kíván, tábornok úr?

Mercier megjegyzi, hogy Grenier prefektus, kit a napokban hallgattak ki, a semmitmondó előtt azt vallotta, hogy **Walsin erősen megváltoztatta írását** **Dreyfus Mathieu** feljelentése óta és különösen arra fektetett gondot, hogy betűi kerekesebbek legyenek.

Labori kérdezi **Merciertől**, hogy azt akarta-e mondani, hogy **Walsin-Esterházy** írása 1894. óta távolodott-e **Dreyfusétól**, vagy közeledett hozzá?

Mercier nem akar véleményt mondani, hanem csak arra emlékeztet, hogy **Bertillon** konstataulta, hogy **Esterházy** írása közeledik a **bordero** írásához.

Labori megjegyzi, hogy *Mercier* erre nem támaszkodhatik.

Gremint szerint *Walsin* írása *Dreyfus*-étől távolodott.

Az ülést ekkor felfüggesztették.

— **Paty de Clam vallomása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisból írják, hogy *Tavernier* százados, aki már tegnap is egy órán át kihallgatta *Paty de Clam*ot, ma reggel újra kihallgatta. A tegnapi kihallgatásról azt írja a „*Matin*“, hogy *Paty szenzációs leleplezéseket tett, melyek közül egyik olyan nagy jelentőségű, hogy közlését a lap a rennesi hadbírósnak hagyja fön*n.

Párisi lapok azt a hirt, miszerint *Demange*, *Dreyfus* védőügyvéde is jelen lesz *Paty de Clam* kihallgatásán, nem erősítik meg.

— **A Dreyfus-szindikátus.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A párisi reviziópárti lapok azt írják, hogy *Freycinet* tegnapi nyilatkozatai után a szindikátusról többé nem lehet beszélni. Ezek a lapok *Freycinet*nek a külföldi propagandára vonatkozó nyilatkozatát többértelműnek és részben érthetetlennek találják. Az antirevizionista lapok azt mondják, hogy a revizionisták rosszul teszik, ha *Freycinet* vallomásán triumfálnak.

— **A reichstadti hadgyakorlatok.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ő felsége a király ma reggel 4 óra 30 perckor *Ischlból* *Reichstadt*ba utazott az ottani hadgyakorlatokra.

Krieghammer hadügyminiszter és *Weltersheimb* osztrák honvédelmi miniszter *Bécsből* szintén *Reichstadt*ba utaztak.

— **A halottrabló korcsmáros.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.)

Bérczy rendőrkapitány befejezte a vizsgálatot *Langecker* András külteki korcsmáros ellen, kit azért tartóztatott le a rendőrség, mert *Vetsey* Sándor magánzót halálos ágyán kifosztotta. A korcsmáros ugyan még mindig tagadja a vádat, de a detektivek sok bűnjelt hordtak össze ellene. *Langecker*nél nagy összeg volt *Vetsey* temetésekor is, melyet néhány el tulajdonított részvény beváltásából szerzett.

Kiderült, hogy a korcsmáros a már betegen fekvő *Vetsey*nek esténként másfél liter pálinkát adott, mitől ez mindig eszméletlen állapotba került s *Langecker* tehetett vele a mit akart.

A rendőrség letiltotta a még hiányzó 30,000 frt értékű részvényt s így az örökösök nem éri nagyobb anyagi kár.

Langecker ma délben kísérték át az ügyészség börtönébe.

Szerkesztői üzenet.

Plagizátor. Előbb küldött dolgozatára szolt az üzenet. A jelzett cikkekét majd át olvassuk s ha jó, sorát ejtjük mihamarabb.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

6547. sz.

Tkvi. 1899.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvszék mint telekkvi hatóság közhirrre teszi, hogy *Varga Béláné* szül. *Bereczk Irma* végrehajthatónak, *Paukhardt Nándor* és neje *Pinterics Rozália* végrehajtást szenvedők elleni tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén lévő, Pécs szab. kir. város határában fekvő, a pécsi 4549. sz. betétben 1. sor, 2852/28. hrsz. alatt felvett lakház és udvarra 600 frt becsárban, mint kikiáltási árban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1899. évi szeptember hó 13-ik napján d. e. 10 órakor a kir. tszék árverési helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis hatvan forintot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881: LX. t. cz. 176. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1899. évi június hó 18-ik napján. A kir. törvszék, mint tlkvi hatóság.

Göbel Gyula kir. tszéki bíró helyett

Bogyay Pongrác,
kir. tszéki bíró.

MESTRITS JENŐ

épület és műlakatos

Király-utca 38. sz. Pécsett Percel-utca 35. sz.

Ajánlja jól berendezett üzletét mindennemű

épület- és műlakatos munkák,

erkély-, sár-, lépcső- és kerítés-rácszatok, valamint vaskapuk és csillárok vertvasból, továbbá biztonsági záruk és rekeszek, zajtalan görredőnyök, ponyvagépezetek, villamos csengők, vízvezeték és angol closett-berendezések, a legkitünőbb asztal-tűzhelyek, központ fűtő (central) kályhák, mindennemű díszítőmunkák vert vasból való rajz- és stilszerű elkészítésére a legszolidabb kivitelben.

Segédgépek javítását s egyáltalán minden e szakmába vágó munkát elvállalok.

Midőn üzletemet a n. é. közönség becses pártfogásába ajánlom, előre is biztosítom **árain versenyképességéről**, valamint gyors és pontos kiszolgálásról.

Tisztelettel

Mestrits Jenő.